

то на Арпада, было вече късно. Нѣ трѣбвало да ся-даде нѣкоѣ трайноѣ точкѣ за опирание на Българскѣ-тѣ дрьжавѣ, коѣто ся-простираше надлъжъ отъ Албаниѣ до Черно море и имаше отворенѣ прѣдѣлы отъ всичкѣ страны, и коѣто захваштала три-тѣ четвърти на Старопланинскѣй полуостровъ, а нийдѣ нѣмаше естественѣ подпоркѣ и сръдо-точие. Сега, кога вече прѣминуване-то прѣзъ Дунава ся-находило въ рѣцѣ-тѣ на врагове-тѣ, за българскѣ-тѣ дрьжавѣ само Босфоръ, Цариградъ, могъ да бѣде точка за опирание и едничка сръда и забрана. Нето зашто царь Симеонъ, който въ началото на царуване-то си воювалъ безъ сръдце съ Византийци-тѣ и гядалъ да живѣе съ тѣхъ мирно, повече гядалъ Маджаре-тѣ, а не Цариградъ, — отъеднажъ оставя сѣверни-тѣ прѣдѣлы и ся-обрышта камъ южни-тѣ; напушта Маджаре-тѣ и обрышта всичкѣ-тѣ силѣ на Българинѣ камъ Босфора. Голѣма-та борба съ Византийци-тѣ за признание на Цариградъ влиза въ вторѣ-тѣ полвинѣ на царуване-то Симеоново. Въ това врѣмя Българина ся-авѣва на връха на свое-то могъшество, и въ сѣшто-то врѣмя достига на връха на свое-то духовно развитие. Втора-та половина на царуване-то Симеоново е *златниѣй сѣкъ на Българинѣ*.

Въ 912 г., кога умрѣлъ византийскѣй царь Львъ, царь Симеонъ пратилъ до неговѣй прѣемникъ пратеници да подновѣтъ пригласение-то, нѣ новѣй византийскѣй царь, несмысленѣй и распѣтнѣй Александръ, гѣ връжълъ назадъ съ бесчестие и ся-подигралъ дору и съ самѣй Българскѣй царь. Наскоро Александръ загинѣлъ, та прѣ-